

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXV. ÉVFOLYAM 2 SZÁM * 2017. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – reformáció * Versek * Kondói krónika, hírek * A család nyolc boldogsága * Márai Sándor idézet * Tompa Mihályra emlékezünk A gólyához című versével * Magyar szemmel: Kós Károly írása * Krónika, hírek

A radostyáni gyülekezet 2017. június 4-én, pünkösdkor

Kós Jenő, Gál Gyuláné, Várady Zsolt lelkipásztor, Miklós Ferencné, Soós Lajos, Koós Ferenc, Molnár Béláné, Pingitzer Gábor, Koós Ferencné, Koós Bálintné, Demeter Csabáné, Demeter Zsófia, Pingitzer Zoltánné, Lukács Gézané, Sülyi Imréné, Rácz Gábor, Papp József, Gyöngyösi Istvánné, Gyöngyösi István, Papp Józsefné, Sarkadi Istvánné, Bartus Józsefné, Kiss Norbert, Deák Ferenc, Tóth Lászlóné, Csósz Árpád, Demeter Csaba, Várady Gergely Zsolt, Lázár Bulcsú legátus

**Ó, MARADJ, VILÁGOSSÁG MIVELÜNK FÉNYEDDEL,
TE VEZESS A SÖTÉTBEN, HOGY NE TÉVEDJÜNK EL!**

200. dicséret 3. vers

Levél az Olvasóhoz

Az emberek többsége szeretne sokáig élni. De ha megkérdeznék őket, hogy miért, a többségük nemigen tudna mit mondani. Miért is? Mi a célja az ember földi életének? Miért vagyunk itt? Azért, hogy áldozatokat hozzunk nemes célokért, áldozatokat hozzunk szeretteinkért, családjainkért, hazánkért, nemzetünkért, hitünkért, Isten ügyéért, mindnyájunk boldogulásáért. Ma mi azért élhetünk itt, mert Isten megtartott bennünket, és őseink ezeket az áldozatokat meghozták. Az általuk még nem látott, de reménylett jövőért, tegnapi holnapjáért, a máért. Voltak, akik nem éltek az emberileg lehetséges kor határáig, mert az önkény határt vetett életüknek. Meghaltak az övéikért, közösségükért, Hazájukért és hitükért. Ilyenek voltak az aradi vértanúk, vagy első miniszterelnökünk gróf Batthyány Lajos. És még felsorolhatatlanul sokak. Van bennük valami közös Jézus egykori és mai vértanúival. Áldozatot tudtak hozni egy magasabb dimenzióbeli valóságért. Meghaltak sokszor fiatalon, de élnek mégis örökké. Világítanak ebbe a sokszor vaksötét világba, hogy ne vesszünk bele a reménytelen éjbe, legyenek tájékoztató útmutatóink, mint egykor a világ vándorainak az égi csillagok. Áldott emléküket elevenen éljen bennünk, példájuk erősítsen bennünket küzdelmeinkben, hogy az általunk még nem látott boldog jövőért mi is tudjunk, ha kell áldozatokat hozni. Az ember életének értékét nem a benne foglalt esztendőik száma adja, hanem az azok során bennük szeretetben meghozott áldozatok. S ha majd unokáink sírjaink mellett leborulnak, áldó imádságba foglalják-e neveinket? Mert mindent megtettünk, mit tennünk lehetett és kellett hitben, reményben és szeretetben, fajfenntartásban, önvédelemben, hazaszeretben? ...

S folytathatja a gondolatsort az értelmes szívű, kedves Olvasó.

2017. október havában

Lelkipásztorotok

REFORMÁCIÓ

A mi segítségünk és ünnepi istentiszteletünk megszentelése jöjjön az Úrtól, aki az eget és a földet alkotta! Ámen.

Imádkozzunk: Hű és mindenható Isten, mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztusban! Aki segítségével és gondviselésével voltál mindenkor a te népednek. Hálát adunk Neked ezért a mostani ünnepi alkalomért. Köszönjük, hogy igéd által ma is van üzeneted számunkra, köszönjük, hogy te vagy a mi erős várunk, pajzsunk és oltalmunk, akihez mindig fordulhatunk minden gondunkkal, bajunkkal, bánatunkkal. Köszönjük, hogy Te megtartasz bennünket, kérünk, nyisd meg a mi szívünket, hogy a hallgatott igének a magvai mindnyájunk életében jó talajra találjanak, és sokszoros gyümölcsöt hozzanak. Így áldd meg együttlétünket, áldd meg az igehirdetés szolgálatát, áldd meg az ígére figyelésünket és egész éltünket! A Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Kedves Testvérek! Az Isten ígését a Jelenések könyvéből olvasom fel, a 2. rész 2. és 3. verséből: **„Tudok cselekedetedről, fáradozásodról és állhatatosságodról. Tudom, hogy van benned állhatatosság. Terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg. De az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet.”**

Reformációt ünneplő keresztyén Gyülekezet! Ebben az esztendőben 500. évfordulóját ünnepeljük annak a nagy eseménynek, amely a világtörténelem nagy folyamát új mederbe terelte, s amely a sok évszázados tudatlanság és babona sötétségében végre világosságot gyújtott. 500 esztendővel ezelőtt történt ugyanis 1517-ben, hogy Luther Márton wittenbergi szerzetes és teológiai tanár kilépve a kolostori magányból a világtörténelem nagy küzdőterére, kiszögezte korszakalkotó 95 tételét a wittenbergi vártemplom ajtajára, s ezzel elindította azt a folyamatot, amelyet reformációnak nevezünk, és amelynek gyümölcse a mi református egyházunk is. Szent öröm és őszinte hála tölti be a szívünket, amikor e nagy idők emlékezete lelki szemeink előtt ma ismét elvonul. Az egyházat az évszázadok során sok visszaélés, babona, hiedelem, üres, hiábavaló ceremónia torzította el. Az egyháznak ez a torz állapota szükségessé tette a reformációt. Helyre kellett igazítani a deformált egyházat eredeti, bibliai, krisztusi formájára. Isten Szentlelke indította a reformátorokat, Luther Mártont és társait, követőit arra, hogy ezt a nagy munkát elvégezzék, az egyházat és az egyházi életet megtisztítsák és megújítsák. Pénzért árult bűnbocsátó cédu-lák miatti őszinte felháborodás készítette Luther Mártont arra, hogy megfogalmazza tételeit a bűnbánat-bűnbocsánat kérdéséről, nevezetesen, hogy bűnbocsánatot pénzért nem lehet megvenni, az Isten adja ingyen kegyelméből hit által a bűnbánó embernek. Tehát az igaz, őszinte bűnbánatot nem lehet ebből a történetből kispórolni. Luther Márton tételeit megvitatásra, a kor szokása szerint kiszögezte a wittenbergi vártemplom kapujára. Hála a könyvnyomtatásnak és egy lelkes nyomdász erőfeszítéseinek, a tételek 14 nap alatt egész Németországot, hat hét alatt egész Európát bejárták, és mindenütt a figyelem és az érdeklődés középpontjába kerültek. Sem a pápa, sem a császár fenyegetőzése, s átkozódása Luther Mártont nem tudta eltántorítani és tételei visszavonására rábírní. A kiátkozással fenyegető pápai bullát, mint a filmen láthattuk is, Luther Márton nyilvánosan, diákjai szeme láttára elégette. A császári átok következményei elől pedig Wartburg várába menekítették, ahol nem tétlenkedett, hanem anyanyelvére, német nyelvre fordította az Új-testamentumot, amit később aztán az Ótestamentum fordítása is követett, hogy a Bibliát végre a nép kezébe adhassa. Nem hátrált meg, nem lépett vissza, nem fújt visszavonulót, hanem ment előre, folyton előre azon az úton, amelyen elindult, az egyház megtisztításának útján mindattól, ami az évszázadok folyamán fölöslegesen ráakódott. De kedves Testvérek! Hibát követünk el akkor, ha a Reformáció emlékünnepén csupán a múltba révedünk, lelkes szavakkal magasztalva a reformátor atyák, a hithősök buzgóságát, de közben megfélekedzünk arról, hogy mélyen magunkba nézzünk, és elismerjük, milyen méltatlan utódoknak bizonyulunk sokszor. Szeretnénk vasárnaponként a gyéren látogatott istentiszteleteken fölsóhajtani, hogy „óh, te régi reformáció-

nak dicső hajnal hasadása, Isten országának szép virulása, hová tűntél e sivár vidékről, hová tűntél e földhöz ragadt nemzedék szívéből.” Református egyházunk, mely fél évezreden keresztül dacolt a pusztító viharokkal, a török időkben a magyarságot megtartotta, mára elernyed és hervadásnak indult. A hívek serege megfutamodva gyáván eldobálta lelki fegyvereit, az igét, a bibliát, a hitet, a templomot, az Istent. Az anyaszentegyház siratja hűtlen gyermekeit. Vissza kell térni az első szeretethez, ahogy az igében olvastam. A kezdeti idők buzgóságához és lelkesedéséhez. Ha azt akarjuk, hogy ősi, református gyülekezeteink ne tűnjenek el nyomtalanul, akkor nagyobb buzgóságra van szükség mindenek előtt a kegyes életben. Látogatni a templomot, az istentiszteleteket, hallgatni és tanulni a reformációnak hála, anyanyelvünkön hirdett és olvasható igét és élni az Úr asztalának áldásaival. És nagyobb buzgóságra van szükség a szeretetben is, a jó cselekvésében. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat – mondotta Jézus. Magánéletünk, családi életünk, gyülekezeti, egyházi életünk, társadalmi tevékenységünk hirdeti-e a nagy Isten dicsőségét. Mert enélkül hiába is próbáljuk kiemelni az egyház megfeneklett szekerét a kátyúból és a helyes útra vinni. Amikor tehát a régi reformációról megemlékezünk, egyúttal kötelezzük el magunkat az új reformáció mellett. Mert mind egyházi, mind egyéni életünk újra és újra az Isten ígéje fényében reformációra, megtisztításra és megújításra szorul. A reformátorok hite, eltökéltsége, buzgósága és rettenthetetlen bátorsága töltse el a mi szívünket is, adjon nekünk erőt, hogy mi is hűségesen, állhatatosan és diadalmasan tudjuk megvívni hitünk és életünk harcait és küzdelmeit. Így legyen! Ámen!

Imádkozzuk: Urunk, Istenünk, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban! Hálátelt szívvel köszönjük meg Neked, hogy az az ige, amely egykor megelevenítette a te egyházadat, ma is hirdetik, anyanyelvünkön hirdetik, eléri a mi szívünket, a mi életünket, és a mi gyülekezetünket is. Add, hogy ne álljunk ellen makacsul az igének, fogadjuk szívünkbe, hogy átformáljon bennünket is és egyházunkat is, hogy ne ragadjunk bele a múltba, ne csak a régi szép időkre emlékezzünk, hanem újra átéljük a te igédnek és Lelkednek megtisztító, megújító, új életre keltő erejét! Így áldj meg bennünket életünkben és szolgálatunkban! A Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Atyának szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal! Ámen

(A reformáció 500. évfordulója alkalmából Sajókápolnán 2017. május 13-án tartott szabadtéri istentiszteleten mondta el Király Gábor lelkipásztor.)

**URAM, A TE IGÉD NEKEM A SÖTÉT BEN SZÖVÉTNEKEM;
MIND IGAZAK ÉS ÁMENEK, AMIK SZÁDBÓL KIJÖTTENEK,
AZÉRT, AMIT NEM LÁTOK SZEMMEL, BÉVESZEM SZAVADRA
HITEMMEL. BÍZOM HOZZÁD ERŐS HITTEL, HOGY TE
MINDENT MEGCSELEKSZEL, AMIT SZENT IGÉDBEN ÍGÉRSZ:
HOGY KEGYELMESEN HOZZÁM TÉRSZ, ÉS
MEGBOCSÁTVÁN BÜNEIMET, MEGADOD ÖRÖK ÉLETEMET.**

231. dicséret 1. és 2. verse Lengyel József (1770-1822.) éneke

Lukátsi Vilma: Wittenberg

Október utolsó napja már. A látóhatár fénylő napkelte ígér: „Az igaz ember hitből él...”	– suttogja, még csak önmagának, de az egész világnak szól attól kezdve az üzenet a kapura kiszögeezett hitvallása sok éjszakának... A kinyitott szent Bibliának fölismert igazsága beszél: „Az igaz ember hitből él!”	azon a kora reggelen, nem maradt többé rejtelem, hogy Isten szereti a világot önmaga adott váltságot érte Fia halála által! S mert Ő mindent megfizetett, azért nem lehet elveszett, senki, aki hisz Benne! Hisz, szeret és remél... „Az igaz ember hitből él!”
Az a korszakváltó hajnal megajándékozta a világot: Szöveget és kalapácsot adott egy szerzetes kezébe. ...Amíg a vártemplomhoz ér: „az igaz ember pedig hitből él...”	...mert fújta a Szél	

Szimon János: Reformációi mozaikok

SOLUS CHRISTUS – Egyedül Ő
Vannak nevükben Krisztus-hordozók,
Gyülekezeti lapjaink is Christophorosok.
De egyedül Ő hordoz örök életre minket,
Töröl le és tüntet el minden alságos sminket.

SOLA SCRIPTURA – A Biblia
66 könyv egész kis könyvtár,
Ha nem gondozzák, nem olvassák, lomtár.
De aki az Isten Lelkével, ésszel, szívvel, hittel belemélyed
Világosság árad benne, körülötte, és a ső tétben el nem téved.

SOLA GRATIA I – Isten kegyelme
Míg mi toporzékolunk a kegyetlenségek láttán,
Másokat és magunkat marjuk sebesre,
Isten a földgolyó elrejtett helyén, görbülő hátán
Egyszülött Fiát küldte mentésre.

SOLA FIDE – A hit próbái
Nem mindig érsz utadon célba.
Lehet, hogy kikötsz egy mély árokba!
Ne zúgolódj, ha mindened elúszik,
A gyermek üres kézzel az apai kézhez kúszik

Várady Zsolt: Bízatom, én vagyok, ne féljete!

Mikor fájdalmasan kiáltasz,
És úgy érzed nincsen bocsánat
Elrontott sivár életedre,
Elkövetett rút bűneidre,
Rettegsz jövőtől, félsz jelentől.
S félve kérde: van-e Megmentő?
„Bízatom, én vagyok, ne féljete!”
– mondja Jézus, hú Mestered,
Ki legyőzte a félelmeket.

Mikor fájdalmasan kiáltasz.
S úgy érzed hiábavalón fáradsz,
Megfeszíted minden erődöt,
De terveid romokká dőlnek.
Nincs eredmény, bármit is teszel,
Élted nyomorult, súlyos teher.
„Bízatom, én vagyok, ne féljete!”
– mondja Jézus, hú Mestered,
Ki legyőzte a félelmeket.

Mikor fájdalmasan kiáltasz,
S bukását látod a világnak.
Lesz áldott jövő? Él még remény?
Vagy baktatsz befagyott tengerén
Mélán, búsan nagy alkalmaknak
Titkolva, tagadva magadnak?
„Bízatom, én vagyok, ne féljete!”
– mondja Jézus, hú Mestered,
Ki legyőzte a félelmeket.

(Kondó. 2016. július 24-én)

KONDÓI KRÓNICA, HÍREK

Szeretettel hirdetjük az **újbori hálaadás úrvacsorai alkalmát**, amely **október 22-én fél 3-kor** lesz a templomban. Éljük a szent vendégség áldásával. Ez alkalomra a **szombaton este 5 órakor kezdődő bűnbánati istentiszteleten** készülhetünk.

Október 22-én presbiter- és kurátorválasztó közgyűlést tartunk az istentisztelethez kapcsolódóan. Egyházi törvényeink szerint a 2018. január 1-el újabb 6 évre szolgálatba lépő presbitérium tagjait kell megválasztani. Jelölni a választói névjegyzékben szereplő, templombajáró egyháztagok közül lehet a választási bizottságnál. Ennek tagjai: Végső Gyuláné, Bódi Lászlóné és Várady Zsolt lelkész.

Augusztus 20-án a falu fél 10-kor istentisztelettel kezdte a templomban ünnepi megemlékezését, mely az életfánál koszorúzással folytatódott.

Október 23-án, nemzeti ünnepünkön, hétfőn fél 10-kor kezdődik az istentisztelet a templomban, ezt követően ünnepi megemlékezés lesz az életfánál. Minden testvérünket és honfitársunkat szeretettel hívunk az ünnepi alkalomra.

Legutóbbi lapszámunk óta **megkereszteltük** Dobrosi Gergőt, Drabon Livia Barbarát, Nagy Beatrixot és Frank Viktort. Isten gazdag áldását kívánjuk életükre!

Ebben az évben **konfirmált** Kondón Varga Zsófia, Nagy Beatrix és Antal Gyula. Legyenek állhatatosak fogadásuk megtartásában!

Eddig az idén **megeskettünk** 2 párt, Antal Gyulát Nagy Beatrixszel és Thiel Krisztiánt Pásztor Szilviával. Isten áldása legyen életükön!

Eltemettük idei első lapszámunk óta május 26-án özv. Bertók Lajosné Drabon Borbála 79 éves, június 8-án Mikesz László Árpád 62 éves és július 20-án özv. Pócsik Józsefné Jakab Olga 82 évet élt testvéreinket. Emlékük legyen áldott, és Isten vigasztaló szent kegyelme legyen az ittmaradottakkal!

Isten dicsőségére adományok: Tresza János és családja 10.000.-, Kántor Zsoltné 5.000.-, Dobrosi Tamás 10.000.-, Drabon József és családja 10.000.-, Végső Gyula és családja 10.000.-, Kántor Zsoltné 2.000.-, néhai Bertók Lajosné gyermekei családotól 10.000.-, özvegy Antal Gyuláné 10.000.-, özvegy Tózsér Imréné 5.000.-, Kántor Zsoltné 2.000.-, Soltész Kálmán és családja 10.000.-, Thiel Krisztián és felesége 7.000.-, Várady Zsolt és családja 10.000.-, özvegy Derda Demeterné 3.000.-, özvegy Kovács Lajosné 3.000.-, Kántor Zsoltné 2.000.-, Szlobodáné és családja 5.000.-, özvegy Jakab Lászlóné 3.000.-, Várady Zsolt és családja 10.000.-, Kántor Zsoltné 2.000.-. Isten áldása legyen a jószívű adakozókon!

Emlékharangzó volt az előző lapszám óta: néhai nt. Várady Józsefné halála 2. évfordulójára V. 24-én, néhai Virág Ferencné halála 6. évfordulójára VII. 1-én, néhai idős Pócsik Ferenc halála 20. évfordulójára VIII.14-én, néhai Virág Ferenc halála 33. évfordulójára VIII. 20-án,

néhai ifjabb Nagy Gyula halála 10. évfordulójára VIII. 23-án, néhai Pócsik Ferenc halálának 1. évfordulójára IX. 11-én és néhai Jakab László halálának 5. évfordulóján IX. 14-én.

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3775 KONDÓ
Szabadság utca 77. szám
Villámposta:
kondoref@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/639-2903
Honlapcímünk:
www.kondo.ref.hu
Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.
Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
a fenti címre kérjük.
XXV. évfolyam 2. szám
2017. október

**EGEK NAGY KIRÁLYA, MAGASZTALUNK TÉGED,
TÉRJEN NEVEDRE DICSÉRET! MULANDÓ ÉS GYARLÓ ÉLETÜNK
ÁTJÁRJA VÉGTELEN KEGYELMED ÁRJA. JÖJJ, SEGÍTS, JÓRA INTS!
RÓLAD ZENGJEN NYELVÜNK, VÍGAN ÉNEKELJÜNK!**

266. dicséret –Neander Joachim (1650-1680) éneke

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXV.. ÉVFOLYAM 2. SZÁM * 2017. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: A család nyolc boldogsága * Márai Sándor idézet * Tompa Mihályra emlékezünk A gólyához című versével * Magyar szemmel: Kós Károly írása * Radostyáni krónika, hírek * Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – reformáció * Versek * Krónika, hírek *

Pünkösdkor, 2017. június 4-én a kondói gyülekezet

A család nyolc boldogsága

1., Boldog a család, amelyben közösen imádkoznak a szülők és a gyermekek, mert ott az Úr.

2., Boldog a család, amelyben megszentelik a vasárnapot és az ünnepeket, mert annak tagjai eljutnak az égi lakomára.

3., Boldog a család, amelynek tagjai nem hagyják el a családi fészek melegét, hogy aztán másutt keressenek rossz szórakozásokat.

4., Boldog a család, amelyben nincs káromkodás, se ocsmány beszéd, se szennyes sajtó, sem mértéktelenség, mert abban áldás és béke honol.

5., Boldog a család, amelyben az újszülöttet az Úrnak ajánlják fel, mert az Úr

szeretetével veszi őt körül.

6., Boldog a család, amelyben megismerik és szeretik a Bibliát, mert ott felragyog a hit.

7., Boldog a család, amelyben a szülő örömet leli engedelmes és szerető gyermekeiben, mert ők olyanok, mint a hős kezében a nyilak.

8., Boldog a család, amelyben a gyermek az istenfélelem példaképeit ismeri meg szüleiében.

„Naponként újra kell kezdeni és akarni is egymásért az életet, és arra törekedni, hogy a másik legyen boldog! Aztán ez térül vissza számunkra, mint boldogság.”

Gyökössy Endre

*"Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérdik; mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik –
Ők, akik örökségbe kapták –
Ilyen nagy dolog a Szabadság?"*

Tompa Mihályra, a 200 éve született pap-költőre, Arany János és Petőfi Sándor barátjára, gömöri lelkipásztorra emlékezünk örök-szép versével

Martinkertvárosi szobrát a borsod-gömöri lelkészértekezlet résztvevői október 16-án megkoszorúzták

A gólyához

Megenyhült a lég, vidul a határ,
S te újra itt vagy, jó gólyamadár!
Az ócska fészket megigazgatod,
Hogy ott kikölthesd pelyhes magzatod.

Csak vissza, vissza! meg ne csaljanak
Csalárd napsugár és síró patak;
Csak vissza, vissza! nincs itt kikelet,

Az élet fagyva van, s megdermedett.

Ne járj a mezőn, temető van ott;
Ne menj a tóra, vértől áradott;
Toronytetőkön nézvény nyughelyet,
Tüzes üszökbe léphetsz, úgy lehet.

Házamról jobb, ha elhurcolkodom,
De melyiken tudsz fészket rakni, hol
Kétségbeesést ne hallanál alól,
S nem félhetnél az ég villámitól?

Csak vissza, vissza! dél szigetje vár;
Te boldogabb vagy, mint mi, jó madár.
Neked két hazát adott végzeted;
Nekünk csak egy volt! az is elveszett!

Repülj, repülj! és délen valahol
A bujdosókkal ha találkozol:
Mondd meg nekik, hogy pusztulunk, veszünk,
Mint oldott kéve, széthull nemzetünk...!

Sokra sír, sokra vak börtön borul,
Kik élünk, járunk búsan, szótlánul;
Van aki felkél, és sírván, megyen
Új hont keresni túl a tengeren.

A menyasszony meddőségért eped,
Szüle nem zokog holt magzat felett,
A vén lelke örömmel eltelik,
Hogy nem kell élni már sok ideig.

Beszéld el, ah! hogy ... gyalázat reánk!
Nem elég, hogy mint tölgy, kiváogatánk:
A kidült fában őrlő szú lakik...
A honfi honfira vádaskodik.

Testvért testvér, apát fiú elad...
Mégis, ne szóljon erről ajakad,
Nehogy ki távol sír e nemzeten:
Megutálni is kénytelen legyen!

MAGYAR SZEMMEL

1911-ben Kós már ismert építész volt. De nemcsak tervezőként dolgozott, hanem ha a helyzet úgy kívánta, akkor a maga tervezte épületek művezetését is vállalta. A sepsiszentgyörgyi múzeum építkezésénél dolgozott éppen így emlékszik vissza Háromszékről Kolozsvárra utazására:

„... hazautazásom napja összeesett az ASTRA (az erdélyi románság kulturális egyesülete) félszázados jubileumi közgyűlésének napjával, melyet az Egyesület akkor Balázsfalván tartott meg. S miután Balázsfalva az én hazautazásom útvonalába esett, felhasználtam az alkalmat, hogy ezt a román kultúrünnepet közvetlenül láthassam. És amit akkor ott megláttam és megtanultam, az soha el nem felejtett tanulságomul maradt meg bennem, sőt sorszerű figyelmeztetőm, s eljövendő időkben életutam meghatározója lett.

Balázsfalva alatt, a Küküllő mentén terpeszkedik a hatalmas füves térség: a »Cîmpul Libertății« (a Szabadságmező, ahol az 1848-ban megtartott román nemzeti gyűlés az uniót elutasította és a román nép negyedik nemzetként való elismertetését követelte). Ez a térség volt most a román kultúregyesület jubiláris közgyűlésének színhelye, melyen ott táborozott az erdélyi románság teljessége: papjaival, tanítóival, iparosaival, kereskedőivel, ügyvédekkel, orvosokkal, politikusaikkal együtt Erdély minden szegletéből odasereglett földműves és pásztor falusi parasztságának és városi kisembereinek több ezres tömege.

Ennek a népgyűlésnek adtak számot az ASTRA vezetői a maguk sáfárkodásáról, és ennek a népnek mutatták meg az utat, amelyen a jövőben haladniuk javasolják. És ez a nép hagyta jóvá azt az utat, amelyen vezetői őket vezetni elhivatottak. S bekoronázta a kultúrgyűlést, amikor Aurel Vlaicu a maga szerkesztette repülőgéppel felemelkedett a levegőbe, hogy aztán keresztülrepülve a Kárpátokon – megmutassa az utat, mely Erdélyt Óromániával köti össze...

Így tartotta meg ünnepi közgyűlését az erdélyi románok kultúregyesülete...

S még ebben az esztendőben Kolozsvárott az EMKE (Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület) tartotta ugyancsak ünnepi-jubiláris közgyűlését. Azon a napon Kolozsvárt voltam ugyan, de ezen a gyűlésen nem vehetem részt. Mert az egy zártkörű társaság gyűlése volt: azoké a főpapoké, nagypolgároké, mágnásoké (díszvendége a gyűlésnek Apponyi Albert gróf volt), akik az öreg Redut termében rendezett gyűlésre hivatalos meghívólevelet kaptak. Az erdélyi magyar nép: a dolgozó paraszt és városi kisember nem volt oda hivatalos; nem is tudott róla. S a gyűlés az úri társaság bankettjével zárult a New York szálloda különtermében...

A két erdélyi kulturális egyesület két közgyűlésének hűségesebb fotográfiáját foglaltam össze egy írásomban, a tanulságaival együtt, amit összehasonlításuk kapcsán levontam: hogy melyik nép vezetői szolgálják népüket

úgy, ahogy azt szolgálniuk kellene? És hogy a különbségeknek mi lehet (sőt lettek is) a következményei.

Ezután írta LEVÉL A BALÁZSFALVI GYŰLÉSRŐL (KALOTASZEG, 1911. SZEPTEMBER 4.)

Ha én itt Erdélyben magyar pap volnék, akkor a tegnapi vasárnapon prédikációm textusát Dávid zsoltáiraiból választottam volna: „Uram, mily nagyon megsokasodtak az én ellenségeim! Mily sokan vannak az ellenem támadók.” (3. zsoltár, 2. vers) Mert én láttam az Astra gyűlését, és erdélyi magyar népemnek szerettem volna beszélni a balázsfalvi napokról. Láttam azt az ünnepet és tudom, hogy az ott Erdély oláhságának győzelme volt rajtunk. Beszélnek az ellenségeinkről az én népemnek, de nem szidnám őket, és nem kicsinyelném az ő munkájukat. Mert láttam Balázsfalván seregleni hatezer romániai urakat és asszonyokat, és országunk minden szegletéből főpapokat, tanárokat, birtokosokat, ügyvédeket és képviselőket, szegény prédikátorokat és dászkeleket, iparost, kiskereskedőt és pórnépet; egy egész társadalmat.

Ez a sok különböző ember mind lelkesedésből, saját jószántából jött oda, nem inni, nem mulatni, csak lelkesedni, csak tanulni, vezéreit meghallgatni, hogy szavukat szívébe vésvé, újabb tíz esztendőre való munkakedvet, nemzeti gondolatot vihessen haza az otthon maradtaknak.

Ezt mi magyarok nem tudjuk utánuk csinálni!!! Mi erdélyiek már fáradtak vagyunk; a magyarországi közvéleményt pedig most nem érdekli a magyarság sorsa. De fontos az ott mostan, hogy piszkálódásból élő újság terjesztheti-e szabadon a mocskot a magyar nép között a sajtószabadság szentségének védelme alatt vagy sem.

A sajtó a közvéleménynek hú tükre: a balázsfalvi napok idején a fővárosi lapok közöltek néhány cikket az Astra gyűlésről (igaz, hogy egyrésztüké, még tekintélyes napilapoké is, roppant téves és furcsa volt), de hamar végeztek vele, és ma már vígan tovább csépelik az obstrukció ócska szalmáját. De mi nem térhetünk oly könnyen és oly hamar napirendre; mert elvégre ez a játék a mi bőrünkre megy. Közvetlenül a miénk, de végeredményben az egész magyarságéra.

És mi tanulni is akartunk ott Balázsfalván, mert nagyon nagy szükségünk van immár erre, és lehetett is ott tanulni sokat az oláhoktól...

Láttunk egy hatalmas nemzetgyűlést, hallottunk halálosan komoly beszédeket. De nem láttunk pózolóást, nem hallottunk frázisokat. Ez az egyik tanulság.

Láttunk ott egy hadsereget: nemzeti hadsereget. Mert ez a gyülekezet nem Janku és Axentye hordája többé, ez nem támad ellenünk kaszával és faágyúval. És nem fog többé Bécs szolgálatába állni. Ez itt már nemzet, mely öntudatos munkával, pénzzel és kultúrával szerelte föl magát. Ez a másik tanulság.

Láttuk azt, hogy az odasereglett nép milyen áhítattal szívta magába vezéreinek tanítását, milyen lelkesedéssel hallgatta a sokszor unalmas beszédeket, hogy meg volt elégedve mindennel, amit kapott, nem kritizált semmit,

de fizette örömmel filléreit az Astrának. És nem volt ott rendetlenség, nem volt ott szó politikáról, nem volt ott izgatás; száraz számadatokat hallottunk, száraz tényeket soroltak elő a szónokok nyugodtan, majdnem unalmasan. És az volt a benyomásunk, hogy ez volt az utóbbi esztendő egyik legnagyobb politikai eseménye, ez volt a legveszedelmesebb nemzetiségi politikai izgatás. Ez a harmadik tanulság.

Néhány nagy újságírónk, magyarságunk ideáljaiért utolsó leheletéig harcoló Beksics Gusztáv megjövendölte egykoron – nem is olyan régen – hogy mihelyest az erdélyi oláhság kultúráilag, vagyoniilag és társadalmilag konszolidálódik, abban a pillanatban kérdéssé válik a magyar Erdély léte. Ma, az Astra gyűlése után tudhatjuk – ha csak el nem fedtünk szemünket, be nem dugtuk fü-lünket –, hogy a vagyoniilag, társadalmilag, sőt kultúrai-lag is szervezett oláh társadalom Erdélyben készen van. Ez a társadalom tisztában van erejével, céljaival, ez a tár-sadalom fegyelmezett, fanatikus és idealista. Ez a tár-sadalom: nemzet.

Olvasom a zoltárokat: „A mi útjainkban most körül-vettek minket és csak azt figyelik, mikor teperhessenek a földre.” „Hasonlóak a prédaleső oroszlánhoz és a barlangban ülő oroszlánkölykökhöz.” (Dávid 17. zoltár 11-12. vers)

Ez az oláh társadalom annyira természetes ellenségünk, hogy ezt sem szép szóval, sem erőszakkal a magunk részére nyerni nem tudhatjuk. Amit állam és társadalom erre a célra áldoz, az teljesen haszontalan munka és erőpo-csékolás. Az erdélyi oláh a maga jószántából magyar nem lesz soha. A magyar nyelv megtanulására sincsen szüksége – hiszen nekünk, erdélyi magyaroknak sokkal inkább szükségünk van az oláh nyelv tudására. Inkább francia és német nyelvekre tanítják gyermekeiket. De a magyar állameszme részére sem hódíthatjuk meg az oláhságunkat többé, amióta tőszomszédunk a szabad, nemzeti és hatalmasan fejlődő Románia.

Mai helyzetünk az, hogy a zárt sorokban, egységes vezetés alatt és öntudatosan előrenyomuló oláhsággal szemben az erdélyi elszegényedett, fáradt és remény-vesztett magyar társadalom lépésről-lépésre, lassan de folytonosan kénytelen visszavonulni minden téren. Sor-sunkat előre látjuk, és csodára nem számíthatunk. Mi magunk gyöngék vagyunk, és segítségünkre nem jön sem a nagymagyarországi társadalom, sem az államhatalom.

A magyarországi társadalomra sohasem számíthatunk. A múltban is mi: Erdély voltunk azok, akik, ha kellett, segítséget vittünk Magyarországnak. Jutalmat ezért soha-sem kértünk és sohasem vártunk.

De az államhatalommal másképpen vagyunk. Annak kötelessége volna minket legalább segíteni, ha már nem vállalja a teljes védelmet. Kötelessége volna minden eszközt, minden fegyvert a mi részünkre szolgáltatni és oláhjainktól minden eszközt és minden fegyvert elvenni, mellyel nekünk árthat. Ezt nevezhetjük jogtalanságnak, nevezhetjük embertelenségnek, jogállamban nincsen is ez helyén. De az orvos is megöli a magzatot, tehát gyl-kol, amikor arról van szó, hogy vagy az anya vagy a

gyermek maradjon életben. És lássuk vajon a külföld nemzeti államai milyen eszközökkel védekeznek nem-zetiségeik ellen, illetőleg hogyan védelmezik nemzetüket:

1. Pózenben tilos a lengyeleknek német birtokot vásárolniok.

2. Romániában tilos iskolákban (nyilvános iskolákban), sőt templomokban más nyelven, mint oláhuul beszélni és tanítani.

3. A szabad Amerika csak azt ismeri el állama polgárául, aki szóban és írásban bírja az angol nyelvet, és tisztában van az alkotmány főbb elveivel: szavazati joga pedig csak állampolgárnak van.

Mi sok törvényt, elvet vettünk át idegenből, sokszor ránk károsat vagy legalább is problematikusat; vajon mért nem vettünk át ilyenforma törvényeket is? Pedig ilyen törvényeknek sikerük van és – nem kerülnek pénzbe.

E helyett évekig tartó válságokba visszük országunkat a problematikus egyenlő, általános, titkos választójogért való küzdelemmel és a nemzeti hadseregért való harccal (ez utóbbi – elismerem – nagy dolog, de bajosabb meg-csinálni, mint egy új nemzetiségi törvényt).

De nemzetiségeink kultúráját milliókkal segíti a ma-gyar állam – méltányosság címén...

... E héten Kolozsvárott ünnepi közgyűlést tart az EMKE. Hatszáz vendég jelentkezett eddig, és a város aggódik, hogy hol helyezze el ezt a sok embert. Balászfalván – a 2500 lakosú faluban – 6000 embert lát-tak szívesen vendégül három napig – a román kultúra nevében.

Kolozsvárott – a 60.000 ezer lakosú városban – 600 vendég gondot okoz – a magyar kultúra nevében. Ehhez – úgy gondolom – nem kell kommentárt fűznöm!!!

Majdnem minden évben tartunk Erdélyben székely-kongresszust; melynek eredménye mindenkor egy-egy memorandum – de sikere egyiknek sem volt. Azt hiszem, már meg is unták a minisztériumok az erdélyi magyarok ügyeit – el is olvasni. A székelyek segítségére miniszteri-leg Sepsiszentgyörgyre telepített „Hitelbank” akár be is csukhatja a boltját – semmi dolga sincsen. Ma is olcsóbb a Transilvania, az Albia meg a szebeni bank pénze, mint a magyar pénz.

És éppen a múlt héten árverezték el a kolozsvári Nem-zeti Színház alapítványi birtokát; a magyar kultúrminiszter asszisztenciája mellett, – az oláhok vet-ték meg. Ehhez sem kell kommentár.

Hát tessék Kolozsvárra jönni EMKE gyűlésre. De nekünk hiába beszélnek, hiába ígérnek már. Kezdünk nem hinni semmiben, ami Pestről jön, kezdünk nem hinni mi-niszteri nagy nemzetmentő terveknek.

Ha magyar pap volnék, jövő vasárnap a következő tex-tusról tartanék prédikációt: „A szívem remeg, elhagyott az erőm és az én szememnek világa kialszik.” „Barátaim és szeretteim elfordultak tőlem az én csapásomban, és az én rokonaim is elhúzódnak tőlem.” (Dávid 38. zoltár, 11-12. vers).

Hazafias tisztelettel: Kós Károly

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hirdetjük az újbori hálaadás úrvacsorai alkalmát, amely október 22-én 10 órakor lesz a templomban. Éljük a szent vendégség áldásával. Ez alkalomra csütörtökön, pénteken és szombaton este 6 órakor kezdődő bűnbánati istentiszteleteken készülhetünk.

Október 22-én presbiter- és kurátorválasztó közgyűlést is tartunk az istentisztelethez kapcsolódóan. Egyházi törvényeink szerint a 2018. január 1-el újabb 6 évre szolgálataba lépő presbitérium tagjait kell megválasztani. Jelölni a választói névjegyzékben szereplő, templombajáró egyháztagok közül lehet a választási bizottságnál. Ennek tagjai: Sülyi Imréné, Ivacsné Kuttor Diána és Várady Zsolt lelkész.

Legutóbbi lapszámunk óta megkereszteltük Csősz Árpádot, Kiss Noémit és Soós Liliánát. Isten gazdag áldását kívánjuk életükre!

Ebben az évben konfirmált Radostyánban Csősz Árpád és Csendi Sándor. Legyenek állhatatosak fogadásuk megtartásában!

Eltemettük idén özv. Száva Pálné Lippai Gizella 83 éves, május 4-én Sós-kúton Szabó Lajos 65 éves, szeptember 8-án özv. Valent Istvánné Szabó Terézia 74 éves és október 12-én özv. Demeter Józsefné Szabó Anna Mária 67 éves testvéreinket. Emlékük legyen áldott, és Isten vigasztaló szent kegyelme legyen az ittmaradottakkal!

Isten dicsőségére adtak adományt özvegy Demeter Józsefné 20.000.-, Tóth Lászlóné 5.000.-, Soós Liliána keresztelőkör szülei 10.000.-, néhai Valent Istvánné unokahúgai 5.000.-, özvegy Almási Lajosné Király Juliánna 10.000.-, Demeter Csaba és családja 10.000.-. Isten áldása legyen a jószívű adakozókon!

Emlékharangszó volt május 24-én néhai nt. Várady Józsefné dr. Gulyás Jolán Klára halála 2. évfordulójára, augusztus 14-én néhai István halála 20. évfordulójára, szeptember 6-án néhai Király Sándorné halála 8. évfordulójára.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelképásztor
HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN
Kossuth L. utca 2-4. szám
Villám posta:
radostyan@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903
Honlapcímünk a világhálón:
www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.
Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket
a fenti címre kérjük.
XXV. évfolyam 2. szám
(59. szám) 2017. október

**KEGYELMES ISTEN, KINEK KEZÉBEN ÉLETEMET ADTAM,
VISELD GONDOMAT, VEZÉRLD ÚTAMAT, MERT CSAK RÁD
MARADTAM. ADD MEG ÉNNÉKEM ÉN REMÉNYSÉGEM
SZERINT VALÓ JÓDAT! ÁLDD MEG FEJEMET,
KI BÍZIK BENNED S VISELJED GONDOMAT!**

261. dicséret 1. és 2. verse, Balassa Bálint (1554-1594.) éneke